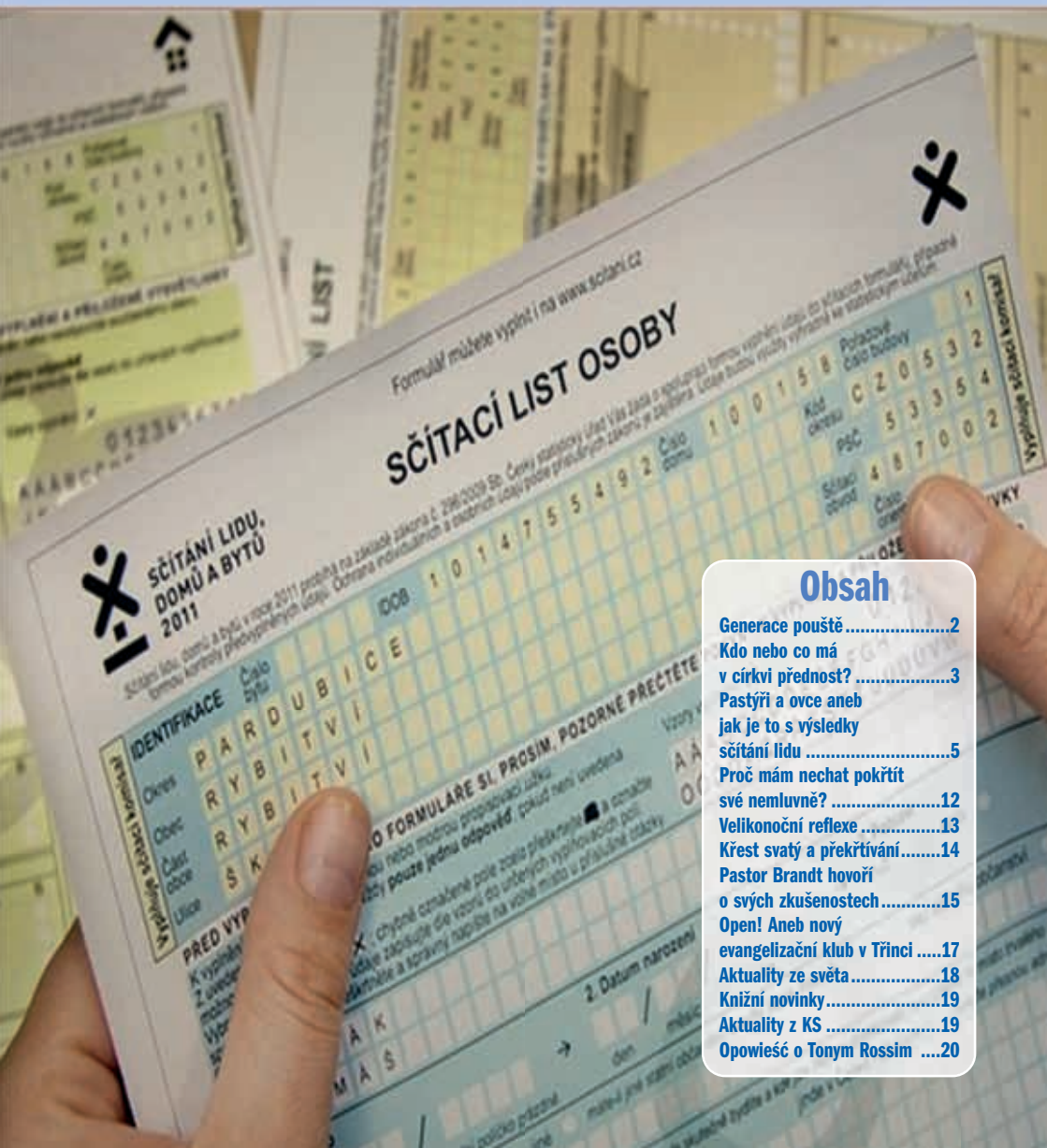

časopis Křesťanského společenství o.s.

SČÍTÁNÍ LIDU, DOMŮ A BYTŮ 2011

Formulář můžete vyplnit na www.sobani.cz

SČÍTACÍ LIST OSOBY

Sčítání lidu, domů a bytů v roce 2011 proběhlo na základě zákona č. 298/2009 Sb. Český statistický úřad Vám dává a poskytlas formu vyplnění údajů do příloh formuláře, případně
formu kartičky převodových údajů. Obsahem informací a osobních údajů podle předložených vzorů je zápisná. Údaje budou využity výhradně ke statistickým účelům.

Číslo domu 1 0 0 1 5 8 Pořadové číslo bytů 1
Kód okresu C Z 0 5 3 2
PSČ 5 3 3 5 4
Sčítací obvod 4 8 7 0 0 2
Číslo adresy

IDENTIFIKACE Číslo bytu
PARDUBICE
RYBITVI
RYBITVI
SK

PRO FORMULÁŘE SI PROSÍM, POZORNĚ PŘEČTĚTE
Všimněte si, že každý obyvatel musí být zapsán pouze jednou a pouze v jednom domě nebo v jednom bytě.
Všechny údaje zadávejte do vzorů do ušlechplých vyhovujících polí.
Chybně označené pole zanechte prázdné a označte chybu křížkem a správnou napíše na volné místo u příslušné tabulky.

Obsah

Generace pouště	2
Kdo nebo co má v církvi přednost?	3
Pastýři a ovce aneb jak je to s výsledky sčítání lidu	5
Proč mám nechat pokřít své nemluvně?	12
Velikonoční reflexe	13
Křest svatý a překřtívání	14
Pastor Brandt hovoří o svých zkušenostech	15
Open! Aneb nový evangelizační klub v Třinci	17
Aktuality ze světa	18
Knižní novinky	19
Aktuality z KS	19
Powieść o Tonym Rossim	20

Generace pouště

Jako každý rok, tak i letošní rok jsme začínali Aliančním modlitebním týdnem. Jak si jistě vzpomínáme, probíranou postavou byl Káleb – jeden z dvanácti izraelských zvědů, kteří měli za úkol prozkoumat Kenanskou zemi před tím, než tam vstoupí Izraelský národ. Káleb spolu s Jozuem byli jediní zvědi ze dvanácti, kteří povzbuzovali Izraelce, aby dobyli zaslíbenou zemi. V modlitebním aliančním týdnu v úterý bylo téma: Generace pouště. I když už Alianční modlitební týden dávno skončil, občas se myšlenkami k tématu generace pouště musím znovu a znovu vracet.

Izrael zažil otroctví v Egyptě. Na svých zádech často pocítil bič otrokáře. Izraelští chlapečci byli vyvražďováni. Izraelský národ musel těžce dříť na faraonových stavbách, nemohl svobodně cestovat. Teprve po deseti strašných ranách – Božích trestech, teprve potom, co vše prvorozené v Egyptě zemřelo, bylo dovoleno Izraelcům z Egypta odejít. Stejná generace Židů, která zažila otroctví v Egyptě, viděla také, jak mocná Boží ruka vyvedla Boží lid z otroctví Egypta. Tato generace viděla Boží zázraky: rozestoupení moře, potopení egyptské armády, denně dostávala manu a potom i křepelky. Oblakový sloup ve dne a ohnivý sloup v noci vedl izraelský lid na cestě do zaslíbené země. Ve výčtu zázraků bychom ještě mohli pokračovat, ale je tam jedno velké *ale*. Tato generace pouště do zaslíbené země *nedošla!*

Ze všech lidí, kteří vyšli z Egypta do zaslíbené země, došli pouze Jozue a Káleb. Tito dva bývalí zvědové se dívali na Kenánskou zemi očima víry, dí-

vali se na ni s důvěrou v živého Boha, v Jeho neomezenou moc a sílu. Při pohledu na opevněná města si připomínali, jak Hospodin utopil egyptskou armádu v moři, při pohledu na obry viděli, že od obyvatelů Kanánu odstoupila jejich ochrana (viz Nu 14, 9). Oblakový sloup ve dne a ohnivý sloup v noci jim připomínal, že Hospodin je s nimi a proto se ani obrů nemusí bát.

Při přemýšlení o osobě Káleba jsem si uvědomil, že také patřím ke „generaci pouště“. Naše generace zažila totalitní režim. Nemuseli jsme sice pod egyptským sluncem stavět faraónovi pyramidy, ale „bič otrokáře“ pocítili mnozí věřící lidé. Naučili jsme se „přežívat“ v totalitě. Ale viděli jsme Boží ruku, která vedla Boží lid a Jeho služebníky i v totalitě. Zažili jsme, že ani ateistický režim nedovedl zničit Bibli a zničit víru.

V této souvislosti se mi připomíná, jak na jednom ilegálním BŠP (biblickém školení pracovníků) pastor Santarius líčil, jak to vypadalo za první republiky, kdy se mohly konat veřejné evangelizace. Pamatuji, jak jsme se s bratrem usmívali při takové představě. Pastor si toho povšimnul a dodal: „Při takové veřejné evangelizaci v demokratické společnosti je tam samozřejmě i policista. Ne proto, aby shromážděné kontroloval nebo zapisoval, ale proto, aby shromáždění chránil před nevhodným narušováním případných výtržníků. Tehdy moc nechybělo, abychom nevyprskli od smíchu. Něco takového jsme si nemohli ani představit. Znělo nám to jako rajska hudba. Po sametové revoluci jsem si na to vzpomněl, když jsme s rodinou šli na stadión do Karviné, na evangelizaci Kalevi Lehtinena z Finska. Představte si, byl tam i ten policista, nikoho nezapisoval, ani čísla aut neopisoval. Dohlížel,

aby nikdo nenarušoval průběh evangelizace. To byl pro nás zázrak, vyslyšené modlitby. Toho se mnozí bratři a sestry nedožili, nám to bylo dopřáno.

Nezapomenu na okamžik, kdy k nám domů přišel správce kulturního domu u nás ve Stříteži. Bylo to ještě v listopadu 1989. Navrhnul nám, aby se nedělní besídka, mládež i biblické hodiny konaly v kulturním domě. Nač se budete tlačit v domě rodiny Gruszkových teď, když je svoboda, pojďte do kulturního domu, říkal správce. Byli jsme svědky zázraku, vyslyšených modliteb. Od této chvíle až dosud můžeme chodit za Božím slovem i do kulturního domu.

O velikonocích 1990 na poradě vedoucích mládeži přišel br. Rudek Marosz s návrhem udělat sbírku na stan jako v Dziegielově a uspořádat podobný týden evangelizací. Rudek sehnal projektanta, který naprojektoval stan i firmu, která by ušila plachtu. Nápad se nám líbil, ale bylo zhora nemožné sehnat tolik peněz na zakoupení stanu. Vytrvale jsme se za tu věc modlili o to horlivěji, čím víc se termín stanovování přibližoval. A Pán Bůh způsobil veliký zázrak. V předem určeném termínu byl stan postaven. To, o čem mnohé generace jen snily, nám se splnilo.

Možná, že po posledním sčítání lidu v naší republice a po zjištění, že nás evangeliků opět ubylo, si mnozí z nás připadají jako těch deset izraelských zvěďů. Evangelizace České republiky se zdá zhora nemožná. Při zvětšujících se sociálních rozdílech v naší zemi, může i věřícího člověka napadnout myšlenka závidět lidem ve světě. Vždyť i žalmista v 73. Žalmu 3. verši píše: „*Začal jsem totiž závidět pyšným vida blahobyť ničemných*“ (B21). Tak jako někteří Izraelité na poušti vzpomínali na egyptskou cibuli, okurky a ryby, tak i někteří věřící

začínají vzpomínat, že „nebylo za minulého režimu všechno až tak špatné“. Exodus Izraelského národa, je naší „generaci pouště“ jasným varováním. V citovaném 73. žalmu je ve druhém verši napsáno: „*Mé nohy ale skoro uklouzly, mé kroky málem zbloudily.*“ Když začneme závidět lidem ve světě, když nebudeme mít „jiný pohled“, který měli Jozue a Káleb, budeme poměřovat všechny situace pouze naším lidským měřítkem. Tehdy se problémy stanou obry a těžkosti opevněnými městy.

Prosme našeho Pána, aby nám dal tentýž pohled na věci, který měli Jozue a Káleb. Pohled plný důvěry v Boží moc a Boží Prozřetelnost. Pohled, kterým si připomínáme slova Pána Ježíše: Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. (Mt 28,18)

Jan Tomala

Kdo nebo co má v církvi přednost?

Tato otázka je pro církve stále velmi aktuální. Ukazuje mimo jiné na to, jak místní církve přemýšlejí a v praxi působí. V církvi stejně jako ve společnosti existují tzv. priority a pak oblasti, které priority už nemají. Z historie církve víme, že například v prvním století našeho letopočtu takovou prioritou bylo učení Ježíše Krista a apoštolů. V dalších stoletích, např. vznik struktur církve a obrana před falešným učením. Ve středověku mělo v církvi jednoznačně přednost působení duchovenstva a v období reformace získalo důležitost Boží slovo a jeho učení.

Reformace velmi jasně postavila

svými několika "solas" do čela církve skutečné priority, ale různé vlivy v církvi a společnosti během uplynulých staletí tyto priority zase odsunuly. Často se stává, že prioritu v církvi po určitém období znovu získá nějaká dlouho opomíjená oblast působení církve, např. diakonie nebo misie. Lidé, kteří tuto prioritu v církvi znovu prosadí, si pak často dělají nárok být vůdci, které jiní mají následovat.

Nový zákon i historie církve nám jasně ukazují na skutečné priority, které by církev měla mít v každém období a za všech okolností! Co má tedy být pro církev absolutní prioritou a co se naopak v praxi před ní staví?

1. Ježíš Kristus je Pán!
2. Boží slovo je skutečná autorita!
3. Hříšné musíme milovat!

Ježíš Kristus je Pán!

Pán Ježíš řekl: „*Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.*“ (Lk 9,23)

V církvi se před Krista velmi často staví lidské autority, nejčastěji z řad profesionálních služebníků nebo charizmatických vůdců. Pro církev bylo vždy těžké následovat zmrtvýchvstalého Krista. Církev se cítí mnohem jistěji, když ji vedou vůdci z řad lidí, které může vidět a slyšet. Je pro ni těžké naslouchat hlasu Pána církve a Ducha svatého. Tímto církev často napodobuje lid Izraele, který pohrdl Bohem a jeho vedením. Nakonec si Židé vyžádali krále, aby je vedl.

V církvi byli a jsou vůdci. Někteří zbožní a jiní už ne. Zbožní vedoucí jsou v každé době požehnáním pro církev. Je to však jen za předpokladu, že sami následují Krista, jsou mu plně podřízeni a církev vedou v každém ohledu k následování Ježíše Krista!

Před Krista se v církvi velmi často také staví určitá forma uctívání při bohoslužbách. Nebo samotná zbožnost věřících. Místní sbor i církev tak můžou být svedeni k tomu, že už nenásledují Krista, ale zcela jiné evangelium. Nový zákon přitom velmi jasně ukazuje na jedinečnost a nenahraditelnost vůdcovství Ježíše Krista, jako jediného Pána a Vůdce církve! Církev se musí vždy jen ptát, jak Ježíš svou církev vede a jak jej má v praxi následovat.

„*Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.*“ (Zj 14,12)

Boží slovo je skutečná autorita!

Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2 Tm 3,16 -17)

Autorita nás chrání, vede a rozhoduje o tom, co je důležité a potřebné. Bible je „jen“ kniha a tak si mnozí myslí, že ji můžeme ignorovat. Nedokáže totiž protestovat a dožadovat se své autority. Před autoritu Božího slova se tak v praxi staví učení a tradice církve. Často také současné formy a struktury působení církve. Vše jmenované se přitom vždy musí posuzovat jen na základě autority Písma!

Církev se nesmí bát opustit nebo změnit to, co je nebiblické nebo nefunkční. Jen tak se může vyhnout následování něčeho, co není podstatné a co ji zcela jistě zavede na scestí! Pán Ježíš řekl: „*Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně.*“ Vše tedy na sebe až logicky navazuje! Ježíš je Pán a autorita Bible pomáhá církvi v praktickém životě následovat Krista a podřizovat se jeho vedení.

Hříšné musíme milovat!

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. (J 3,16-17)

Zájem o hříšné lidi v církvi často nahradí záležitosti sborového života a církve. Ty pak v podstatě věřícím lidem znemožní vidět ztracené lidi a jejich záchranu jako prioritu. Přitom církev jen pokračuje v tom, co Ježíš pro hříšné udělal a svým Duchem stále dělá!

Boží Syn, se stal člověkem kvůli hříchu lidí. Byl služebníkem všech hříšných, zemřel na kříži za hříšné, pro hříšné také vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa a seslal nám Ducha svatého. Vše, co Ježíš Kristus kdy udělal, bylo jen a jen pro hříšné lidi! Pán Bůh si až do dnešního dne používá církev jako svůj nástroj, kterým v praxi miluje ztracené a hříšné lidi. Jedině církev může hříšníky skutečně milovat.

Jaké priority má dnešní církev?

Denominace v naší zemi včetně naší církve mají své různé priority a cíle. Nepochybně jsou důležité a potřebné. Přesto by žádná církev, která chce následovat Ježíše Krista jako svého Pána, neměla zmíněné priority podceňovat nebo přehlížet.

Je možné, že jsi jen „obyčejný“ člen sboru bez většího vlivu na působení a život církve. Můžeš však svůj sbor i církev zásadně ovlivnit tím, že budeš zkoumat priority církve a pak je učiníš i prioritami svého života. Církve totiž není budova ani nedělní shromáždění. Církve jsi ty a já, je to způsob jakým Bůh miluje tento svět!

Petr Unucka

Pastýři a ovce

aneb jak je to s výsledky sčítání lidu

„Statistika nuda je, má však cenné údaje“ zpívá se v jedné z písní dvojice Uhlíř a Svěrák. Přesto to zkusíme statisticky:

„Jeden pastýř měl 100% ovcí. Během posledních let se mu ztratilo minimálně několik desítek procent ze stáda. A on vlastně nevěděl, jak se to stalo. Nevěděl, zda se ovečky zapomněly ohlásit u vrátek ovčince, anebo nepochopily, kam patří ...“

Pokud nám tento příběh něco připomíná, tak nejsme na omylu: Je to parafráze na biblické podobenství o dobrém pastýři z evangelií. A pokud je tento úvodní příběh v něčem zvláštní, tak je to pokus o spojení s výsledky posledního sčítání lidu v naší zemi, kdy křesťanské církve ztratily mnoho lidí, kteří se dříve k nim hlásili. Proč? Kde jsou příčiny takového stavu věci? Studiem křesťanských periodik a informací na internetu jsme zjistili, že snad všechny církve v ČR se k výsledkům snažily vyjádřit. Je dokonce připravována ekumenická konference v této věci.

A nejen církve mají otázky, na které se snaží nalézt odpovědi, ale mnozí přemnozí tzv. laici a dokonce nevěřící kladou nám poměrně nepříjemné otázky. *(Po mnoha telefonických i osobních intervencích tyto otázky, které kladou členové i nečlenové církví, nebudeme citovat.)*

Dovolili jsme si oslovit lidi, kteří v rozhodující době, čili v posledních deseti letech byli ve vedení SCEAV a KS o.s. A ptáme se jich přes to, že odpovědnost za zmíněné výsledky sčítání lidu neseme i my všichni členové SCEAV a KS o.s.

1. Jak interpretujete výsledky sčítání lidu z minulého roku, kde výrazně ubylo lidí, kteří se hlásí k naší církvi? A proč je i rozpor mezi kartotéčnými listy ve sborech a počty těch, kteří zakřížkovali „Slezská církev evangelická augsburského vyznání“?
2. V čem vidíte příčiny, které se podepsaly na tomto výsledku?
3. Jaké kroky musí naše církve udělat, aby se situace změnila, a aby se za deset let situace neopakovala?

Zbyšek Kaleta

Odpovědi dotazovaných:

Em. biskup SCEAV Vladislav Volný

1. Jsem přesvědčen, že úbytek členů naší církve není vůbec dramatický, pokud vůbec k nějakému poklesu došlo. Dle sborových údajů máme asi 15 300 členů. Zcela určitě jsou i další formální členové sborů, které některé sbory neevidují.

Údaje dle sčítání lidu jsou matoucí, protože:

- a) Vypĺňování kolonky o příslušnosti k církvi, víře či nevíře jsou dobrovolné a asi polovina obyvatelstva je nevyplnila.
  - b) Když sečteme počet členů SCEAV dle sčítání lidu a počet členů ECAV v Moravsko-slezském kraji, protože ta v našem kraji nemá sbory, tak se dostáváme k 15 000 členů.
2. Na tuto otázku jsem již odpověděl.
  3. Jistě, že není dobré se ukolébat, že je vše v pohodě. Skutečný stav nás nemůže uspokojit. Je výzvou k promyšlené pastorační péči o svěřené členy církve a sjednocení duchovního potenciálu v církvi k nabízení Kristova poselství sekulární společnosti.

Em. biskup SCEAV Stanislav Piętak

1. Především oceňuji obětavost těch služebníků církve, kteří navzdory zesvětštění celé naší společnosti si věrně a obětavě počínali v Božím díle. Máme sice svobodu, ale biblického poselství ve sdělovacích prostředcích je jako šafránu. Převládá v nich zábava, sport a korupční kauzy. Evangelické školství je pod větším tlakem než v době tolerančního patentu.
2. Příčin je více. Jednou z nich je skutečnost, že církve křtila, ale úměrně tomu nezískávala učedníky a neučila zachovávat všecko, co přikázal Pán Ježíš (Mt 28,19-20). Tu a tam narážíme na rozpolcený vztah k Písmu svatému a odklon od základních reformačních zásad solus Christus, sola gratia, sola fide, sola Scriptura. Z toho vyplývá rutinní činnost bez osobního vztahu k Ježíši Kristu, nepoddajnost tvořivé moci Ducha svatého, lhostejnost k pokračování v požehnaném dědictví předků a nepřipravenost zakládat nové sbory misijní činností.
3. *„Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů“* (Iz 6,5). Každý musíme začít u sebe, a to upřímným pokáním za sebe, za církve i za společnost. Členové naší církve potřebují vědět, proč jsou a proč by nadále měli být aktivními evangelíky augsburského vyznání. Církve musí zajistit hodnotnou přípravu svých pracovníků s respektem k neomylnosti Písma svatého a dědictví i poslání Slezské církve evangelické augsburského vyznání. Musí dbát o čestné a průhledné nakládání se svěřenými prostředky k šíření

evangelia. A musí také usilovat o zodpovědné využívání darů Ducha svatého k Boží slávě a požehnání bližních v harmonické spolupráci všech znovuzrozených údů církve.

Biskup SCEAV Jan Wacławek

1. Výsledky sčítání lidu – to je velké téma, k němuž by se měla naše církev vyjádřit nejpozději hned po jejich konečném oficiálním sdělení. Zatím jsou k dispozici údaje předběžné a neúplné, z nichž je však zřejmé, že k SCEAV se hlásí asi 7,9 tis. členů.

Proč toto číslo není větší? Faktorů, které ho ovlivnily, je celá řada. Vyjmenuji aspoň několik:

- a. Vyplnění kolonky o náboženské nebo církevní příslušnosti bylo dobrovolné, téměř polovina obyvatel ČR ji nevyplnila.
- b. Úřední osoby a poštovní doručovatelé, kteří starším lidem pomáhali dotazník vyplňovat, dobrovolné údaje nejčastěji nebrali v potaz.
- c. Meziválečná generace, které neschází povědomí identity se SCEAV, postupně vymírá.
- d. Pro mnohé, zvláště pro mladou generaci, je rozhodujícím faktem víra v Boha, nikoli konfesní povědomí a příslušnost k církvi.
- e. V Moravskoslezském kraji se mnozí (asi 4,6 tis.) z důvodu podobnosti názvu nevědomky a neúmyslně přihlásili k Evangelické církvi a. v., byť tato církev zde nemá svůj jediný sbor. Je zřejmé, že v naprosté většině případů se jednalo o členy naší církve.
- f. Nejefektivnější způsob boje proti křesťanství byl během komunistické totality v Československu. Ještě dlouho budeme sklízet plody toho, co zde bylo zaseto.
- g. Je třeba mít na zřeteli mentalitu čes-

kého národa, který v minulosti byl mnohokrát různými systémy podveden a který se proto obecně ke všem institucím chová zdrženlivě, až kriticky.

Více pravdivým číslem o počtu členů SCEAV je údaj vycházející ze sborových kartoték (cca 15 650 – viz Evangelický kalendář 2012, Zpráva ze života SCEAV), byť i tento počet je dle mého názoru podhodnocen, neboť ve větších sborech, zvláště ve městech, stále objevujeme lidi, hlásící se k naší církvi, jejichž jména v kartotéce nebyla.

2. K této otázce se nechci vyjadřovat, neboť do vedení církve jsem nastoupil těsně před sčítáním lidu v r. 2011. Jsem si však vědom celé řady chyb nás křesťanů, které měly dopad i na výsledky sčítání lidu. O těchto pochybeních jsem mluvil v obecné rovině ve svém instalačním kázání, jež je přístupné na internetových stránkách naší církve.

3. Obávám se, že za deset let při stávajících trendech se může k SCEAV přihlásit ještě menší počet členů než nyní. Lepších výsledků bychom dosáhli, kdybychom nebyli jak doposud církví lidovou, nýbrž „výběrovou“, tj. církvi, v níž je každý člen znovuzrozeným křesťanem. Pokud ovšem exkluzivitě (výběr, výlučnost) v církvi začneme zavádět nyní, potom počet členů SCEAV se ještě více sníží. O kritériích členství v naší církvi se v Základních předpisech SCEAV píše následující: „Členy jednotlivých farních sborů a zároveň členy celé církve jsou ti, kteří byli podle jejího řádu pokřtěni, anebo byli do církve přijati, pokud výslovně z církve nevystoupili nebo nebyli vyloučeni“.

Jaká další kritéria bychom měli stanovit pro členství v naší církvi, aby

všichni v ní byli „uvědomělými a správnými evangelíky“? To je otázka, na kterou mají mnozí rozdílné odpovědi.

V každém případě bude zapotřebí, aby sbory zahrnuly osobní, pastorační péči aspoň všechny ty členy, které mají ve svých kartotékách. Tento úkol nezvládne pastor sám. Bude k tomu potřebovat celé týmy aktivních a nadšených spolupracovníků.

Dále důležitým bude misijní působení. Jeho efektivita je závislá od tří faktorů:

- a. Nakolik jsme skutečnou solí (Mt 5, 13 – naše upřímnost, opravdovost a ryzost víry).
- b. Nakolik se v lásce bez přetvářky umíme přiblížit nevěřícím.
- c. Nakolik umíme nevěřícím jasně a srozumitelně zvěstovat evangelium.

Tím, co lidi přitahuje, nejsou dogmata a názory (byť i biblicky správné), nýbrž víra v Krista dokazující se v lásce, odpuštění, smíření, úsměvu, radosti a vzájemném přijetí. To platí i pro vzájemné vztahy mezi SCEAV a KS. Předběžné výsledky sčítání lidu jsou pro nás všechny výzvou k tomu, abychom šli v pokoře a pokání do sebe, v modlitbách na kolena před Boha a v lásce a odvaze ke světu.

Na závěr si dovolím poznamenat, že relevantní hodnocení církvi nepřísluší lidem na základě sčítání lidu, nýbrž přísluší výlučně Bohu.

Jan Tomala, předchozí předseda KS o.s.

1. Osobně jsem byl podobně jako i jiní překvapen a zklamán nad tak malým počtem lidí, kteří se přihlásili k SCEAV. Z části se to dá vysvětlit tím, že naše církev je abecedně za-

řazena mezi poslední a opět byli lidé, kteří se přihlásili k evangelické církvi (ECAV). Musíme si uvědomit, že od posledního sčítání, mnoho z těch, kteří se minule přihlásili, zemřelo. Na jejich místo nepřibyl stejný počet mladých lidí, nastoupily možná početně slabší ročníky. Mnozí zvláště z mladší generace využili toho, že příslušnost k církvi je nepovinný údaj ve sčítání. Mnoho lidí nepřikládalo sčítání potřebnou vážnost a nedomyšlelo důsledky.

2. Církev udělala málo pro posílení identity naší církve. Církev vlastně nevyučuje biblicky své členy. Toto vše dělá pro církev pouze KS. Průměrný člen sboru má malé povědomí o tom, proč být evangelíkem, luteránem. Málo členů církve by dokázalo na základě Bible obhájit učení naší církve v konfrontaci s jinými denominacemi. Církev dává malé důrazy na osobní zbožnost, na osobní, každodenní prožívání víry. Málo se v církvi mluví o biblických zásadách. Málo se mluví o osobním svědectví, osobním příkladu, o osobní odpovědnosti každého znovuzrozeného člena církve. Velmi málo (nebo spíš vůbec) se na církevních akcích mluví o znovuzrození. Nevím, kolik bychom napočítali evangelizací, které církev za 20 let uspořádala bez KS. Schází větší pastorační (duchovně pastýřská činnost) v mnoha sborech. Za 20 let po revoluci se nepodařilo církvi rozšířit své působení mimo hranice naší části Slezska. Kromě Nebor nevznikl žádný nový sbor. Kromě manželů Hotových církev nevyslala žádného misiónáře na misijní pole.
3. Soustředit se více na práci s lidmi, na biblické vyučování. Vážít si a podporovat evangelizační a misijní úsilí KS.

Rozhodně opustit a odsoudit nebiblické módní trendy, které se ze světa dostávají do církve (např. homosexuálové, přebírání některých prvků katolické církve, zpochybňování Božího Slova apod.) Větší péči věnovat výběru studentů teologie, větší důraz klást na osobní zodpovědnost každého znovuzrozeného člena církve – podpora všeobecného kněžství. Podporovat KS, aby ve více sborech vznikly místní skupiny KS. Intenzivněji spolupracovat s evangelickými církvemi ze zahraničí, které mají zdravé biblické učení. Dbát na to, aby se ve všech sborech pastorem věnovali organizování vnitromisijní práce a podle toho upravit hodnocení pastorů.

Jiří Rusz, současný předseda KS o.s.

1. Mnoho věřících nepovažovalo za nutné vyplnit kolonku příslušnosti k církvi, hlavně mladí lidé. Někteří to považovali za svou soukromou věc, někteří to nepovažovali za nutné. Domnívám se, že je to celkové vychladnutí víry i u křesťanů – hlavně u mladé generace (ale nejen u ní). Svou roli v tom pravděpodobně hrají i hříchy, neposlušnost, pýcha a tvrdé srdce každého z nás. Rozpor mezi kartotéčnými listy ve sborech a počty těch, kteří zakřičkovali „Slezská církev evangelická augsburského vyznání“ vidím hlavně ve vedení jednotlivých sborů. Kartotéky ve skutečnosti nekopírují to, jaký život je ve sboru. V kartotékách jsou „mrtvé duše“. Proč? Odpověď ponechám na čtenářích.
2. Většina lidí má rozporuplnou zkušenost s církví – na jedné straně se církev označuje za nositelku Boží pravdy, lásky, spravedlnosti a svo-

body, na druhé straně se v konkrétní praxi lidem někdy jeví spíše jako nepřítel pravdy, lásky, spravedlnosti a svobody, ba někomu přímo jako nepřítel křesťanství. Společnost nevidí rozdíl mezi „světem“ a „církví“. Církev toleruje hříchy a dokonce ke hříchu navádí (modloslužba, homosexuální způsob života).

3. Kristus nebyl sociální reformátor ani revolucionář v dnešním slova smyslu. On věděl, že je třeba proměnit lidské srdce, všechno ostatní přijde jako důsledek této proměny. V Ježíšově učení není na prvním místě příkaz. Na prvním místě je dobrá zvěst, tj. evangelium o tom, že s příchodem Božího Syna pro člověka nastává nová skutečnost. Člověk je novým stvořením. Je Božím synem (dcerou). A tato skutečnost je základem, z něhož nutně vychází nový způsob života. Pán Ježíš říká: „Vy jste sůl země.“ Není zde řečeno „snažte se být solí“ ani „buďte solí“. Pták se nemusí snažit být ptákem. Je prostě jasně konstatováno, že solí jsme! O co se však máme snažit a usilovat, je být „slanými“, aby země mohla být „ochucena“. Být solí slanou je vyčistit i v naší církvi, ale i v Křesťanském společenství to, co je znečišťuje. Křesťanům, členům sborů, členům Křesťanského společenství díky svým činnostem jaksi nezbyval čas na Boha, aby se ho ptali na Boží vůli pro svůj vlastní život. Jedli, pili, stále měli co oslavovat. Neměli čas na Boha, protože jeden víkend oslavoval narozeniny jeden z rodiny, druhý víkend druhý a tak dále. A to je třeba změnit. Proměnit lidské srdce může právě evangelium Ježíše Krista.

Pavel Kaczmarczyk, vedoucí XcamPu

1. Výsledky sčítání lidu beru pragmaticky. Jsou vyjádřením stavu naší církve. Víc než rozpor mezi kartotéčnými listy a počty těch, kteří „zakřičkovali SCEAV“ mě znepokojuje rozpor mezi kartotéčnými listy a živými údy těla Pána Ježíše Krista.
2. Jako velikou chybu v posledních letech vnímám skutečnost, že se nám nepodařilo „přesvědčit“ slezského člověka o důležitosti obecenství a vztahu s živým Kristem. Je naší chybou, že církev je spojována s touhou po majetku a moci. Je naší chybou, že nejsme žádáni pro řešení patologických jevů v naší společnosti. Vnímám taktéž, že kromě zvěsti Božího Slova je forma dalších „liturgických úkonů“ pro dnešního člověka nesrozumitelná, neoslovující a nepřítažlivá.
3. Jestli se chceme měnit, je třeba specifikovat od čeho a k čemu je třeba změnu uskutečnit. Je třeba sebekriticky přiznat skutečný stav, v jakém jsme a směr, kterým se chceme ubírat. Zásadní v této věci je ovšem ochota něco změnit, což přináší s sebou nejistotu a oběti. Důležité je uchovat si „slanost“, vystříhat se kompromisů, mlžení a politikaření, které neosloví. Pouze opravdový život v obecenství Pána Ježíše Krista může dnešního člověka oslovit.

Daniel Chlebek, vedoucí projektu M.I.S.E.

1. Výsledky sčítání lidu z minulého roku, co se týče náboženské příslušnosti, vnímám jako nesměrodatné. Polovina národa se totiž k této otázce nevyjádřila a tradičním církvím ubyly tisíce, zatímco některým letničním tisícem přibýly, i když ony sami říkají, že

tolik členů nemají. Tímto nechci zpochybnit důvody, které dle mého názoru mají na tento výsledek také vliv. Např.

- Pokřtění, ale „nepraktikující víru“ členové tradičních církví často neznají ani skutečný název své církve, dále pak svůj samotný křest, někdy i biřmování či konfirmaci už neberou jako dostatečný impuls k tomu, aby se cítili natolik nábožensky založenými lidmi, že by se chtěli veřejně přihlásit k některé z vypsanych církví.
  - Ovoce toho, co zasel bývalý režim, sklízíme ještě dnes, a to v podobě averze vůči křesťanství (obzvláště „fanatickému následování Krista“), lidé nedůvěřují církvím či jakékoli instituci, nemají zájem přiřadit se k jakékoli skupině, pokud je s tím spojen výsměch, nepochopení, nebo pouhé zrovna ne až tak atraktivní vyčínání z davu. Částečně za to může i podvědomý a neopodstatněný strach z pronásledování či postihu dob minulých. Dnes také v důsledku konzumního způsobu života vidíme příklon k osobnímu, nezávaznému využívání sobě přizpůsobených prvků různých náboženství.
2. O této otázce by šlo dlouho diskutovat, k čemuž zde není prostor, proto odpověď velmi zkrátím a zobecním. Myslím si, že mnoho z nás nedalo Bohu dostatečný prostor ve svých životech, aby nás mohl změnit, zmocnit pro dostatečně radikální způsob života, který by měl vliv na proměnu našeho sboru, církve, sousedů, známých, naší vesnice či sídliště tak, aby počet věřících nebo sympatizantů i naší církve vzrostl. Víím já a každý z nás aspoň o jednom konkrétním člověku, kterého jsme v posledních letech přivedli ke Kristu a vedli ho

tak, že se z něho stal učedník Pána Ježíše Krista a aktivně se zapojuje do života našeho sboru či církve? Pokud většina z nás na tuto otázku odpoví záporně, pak se nedivme, že nás nepřibývá.

3. Jelikož za církev považují společenství věřících lidí, tak výše uvedenou třetí otázku chápu takto: Jaké kroky musíme udělat my – já, ty a každý z nás, kdo jsme členy naší církve SCEAV, aby se situace za deset let neopakovala. Následující čtyři body vystihují věci, které mi při této otázce leží na srdci.

a) Modlit se za nás samotné, abychom neměli strach se pokorit, učit se odpuštět sobě i druhým, přijímat sebe i druhé, povzbuzovat se a projevovat lásku jiným v našich sborech a dílčích společenstvích. Modlit se za odvalu k evangelizaci a sdílení svého života s našimi sousedy, spolupracovníky, spolužáky atd.

b) Přimlouvat se v našich sborech a církvi za sebe navzájem, aby svět a jiné záležitosti nás neodvedly od života, na kterém by bylo možné vnímat proměňující moc Boží. I k tomuto účelu projekt M.I.S.E. letos připravil modlitebního průvodce. Jedná se o malou knížečku (kalendář), kde jsou vypsané na každý týden modlitební náměty z různých sborů a aktivit naší církve. I tento nástroj nám může pomoci přimlouvat se za všechny a nikoho neopomíjet být vědomě či nevědomě. Boží slovo nás vyzývá, abychom se přimloubali za své nadřazené a ty, kteří nás vedou.

c) Přimlouvat se za nekřesťany v našem okolí, aby se jim dostalo milosti Boží, mohli poznat Pána Ježíše osobně a stali se členy té Boží rodiny.

d) Když se budeme modlit, sám Pán

Bůh nás bude vést ke konkrétním lidem, bude nám vkládat do srdcí Jeho touhy a sny, kterých když se uchopíme, tak se můžou dít zázraky. O čem sníme? Co by se stalo, kdybychom společně snili o tom, že členové naší církve budou zakládat nové sbory v našich sousedních vesnicích, městech, prostě na místech, kde je to potřeba. Co kdybychom snili o tom, že desítky nejen mladých lidí z naší církve se rozhodnou pro studium teologie, aby se tak připravili na službu v naší církvi a byli schopni pokrýt nová i stávající místa? Co kdybychom snili o tom, že celé rodiny budou tak pohnuté Božím Duchem, že se rozhodnou přestěhovat se na některá z těchto nových míst, aby tam založili společenství, které by vyústilo ve sbor naší církve?

Projekt M.I.S.E, který vznikl před 6 lety za tím účelem, aby povzbuzoval členy naší církve k tomu, aby na nových místech vznikala společenství, potažmo nové sbory, chce a je připraven, jak jen to bude možné, být nápomocen v tomto případném procesu zakládání nových sborů. Doposud již desítky mladých lidí vyšly z bezpečí svých mládeží a dorostů zachraňovat tonoucí skrze různé misijní a evangelizační kluby, sportovní a jiné campy či aktivity. Odměnu za jejich odvalu vyjít již sklízí v podobě větší důvěry v Krista, radosti ze služby, z života s Bohem jak i z věcí, které On na jejich vlastních očích koná, a z toho se i my nesmírně radujeme. Zakládání nových sborů SCEAV vnímám jako klíčovou skutečnost v procesu udržení či zvětšování počtu aktivních členů naší církve.

Otázka na konec: Přidáš se i ty ke společnému snění, modlitbám i aktivní

tám spějícím k založení dalších nových sborů SCEAV?

Poznámka vydavatele na závěr:

Chci poděkovat všem dotazovaným, že si našli čas a odvahu o těchto věcech otevřeně hovořit. Také věřím, že tyto reflexe nejsou poslední, a budou následovat další konkrétní kroky, jak přeměnit naši církev na více misijní uskupení, které bude oslovovat naše okolí evangeliem.

Proč mám nechat pokřtít své nemluvně?

„Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života.“ (Ř 6,3-4)

Nebudu tady dělat žádnou celistvou obhajobu toho, proč jsem přesvědčen, že křest nemluvnat je biblický. Chci jen zmínit jednu stručnou odpověď na tuto otázku. Takže se nebudu zabývat komplexními teologickými rozborů, ani se nebudu dívat na historické záznamy, které se nám zachovaly z prvotní církve, ani nebudu zmiňovat další podpůrné důkazy hovořící pro křest nemluvnat. Pokud máte zájem o celistvější pohled, doporučuji sérii bratra pastora Marka Řičan z minulých ročníků časopisu Přítel.

V konfirmační příručce se objevuje otázka podobná té naší: „Proč v naší církvi křtíme i malé děti.“ A nalezneme tam i odpověď, která začíná slovy: „Činíme tak proto, že i ony potřebují Boží milost.“ Tato věta spojuje křest dětí jednoznačně se základními pilíři refor-

mace a hlavně se spasením z milosti. Vlastně to znamená, že pro všechny, i pro děti platí, že potřebují Boží milost, jinými slovy, potřebují se znovu narodit. Každý člověk, i nemluvně, potřebuje dostat od Ježíše nový život, abychom tak s Ním mohli strávit věčnost. To je ta Boží milost, kterou všichni potřebujeme. Někdo se může ptát, kde je ta spojitost se křtem. Luther v Malém katechismu mluví o užtku křtu: „Křest působí odpuštění hříchů, zachraňuje od smrti a ďábla, dává věčné spasení všem, kdo v to věří...“ Vyznáváme, že právě skrze křest vírou přijímáme odpuštění hříchů a věčný život.

Když apoštol Petr kázal svoje první kázání o letnicích, mnozí byli zasažení, tedy usvědčeni ze svých hříchů, a ptali se, co mají dělat. Petr jim odpověděl: „*Obratťe se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého.*“ (Sk 2,38) Je zde řeč o tom, že křest je na odpuštění hříchů a také že v něm přijímáme Ducha svatého. A právě proto křtíme. A právě proto křtíme i děti, protože i ony potřebují odpuštění hříchů a Ducha svatého.

Mnozí by ale v tomto bodě namítli, že ony ještě nemají rozvinutý intelekt ani vůli. Jinými slovy, nemluvnata Boží věci nechápou a ani se nedokáží rozhodnout. Otázkou samozřejmě je, zda potřebujeme intelekt a vůli ke spasení. V Božím slově vidím, že nikoli. Ano, i v tom zmíněném kázání Petra je psáno, že se mají obrátit, jinými slovy, že mají činit pokání. A to přece nemluvnata neumí. Takže by se dle některých křtít neměla. Ale musíme si uvědomit, že Pavel nekáže k nemluvnatům, ale k lidem s intelektem a vůlí. Je to slovo do konkrétní situace. Člověk s vůlí a intelektem musí z Boží milosti prožít pokání a potom přichází křest.

Když apoštol Pavel hovoří obecně, tak říká, že to jediné, co potřebujeme, je Boží milost. Spasení jsme z milosti. A Boží milost nepotřebuje ani náš intelekt ani naši vůli. A právě proto mohou být spasena i nemluvněta nebo třeba mentálně hendikepovaní lidé. Je to Bůh, který nás činí schopnými. Mu věřit a může to učinit v každém věku. Žalmista David říká: „*Ty jsi mě vyvedl z života matky, učinil jsi mne doufajícím v tebe, když jsem byl u jejích prsou. Na tebe jsem odkázán už z lůna, z života mé matky ty jsi můj Bůh.*“ (Ž 22,10-11, vlastní překlad)

Uzavřu tedy danou otázku tím, že vyznávám, že jsem nechal pokřtít své děti, protože vím, že potřebují Boží milost. Víím, že je Nebeský Otec ve křtu přijal a vím, že jak mé děti, tak já potřebuji i nadále růst v poznání a ve vydání se našemu Spasiteli, Pánu Ježíši Kristu. A o to se modlím!

Michal Klus

Velikonoční reflexe

V posledních dnech jsem dělal pořádek v papírech, při tom jsem také uspořádal zdravotní dokumentaci našeho mladšího syna. Je to docela tlustá složka za poslední kalendářní rok a současně první rok jeho života. Když jsem listoval různými propouštěcími zprávami, výsledky apod., znovu se mi vybavily týdny strávené v různých nemocnicích, tisíce najetých kilometrů, hodiny a dny modliteb. Během těch ne dobrovolných pobytů mimo domov jsme mohli poznat i jiné malé pacienty, případně zachytit kousky jejich života. Někteří byli na tom lépe, někteří mnohem

hůř a bez jakýchkoliv lepších vyhlídek. Přestože nevíme, jaká je synova budoucnost, musel jsem si klást otázku, jak se rodiče dokáží vyrovnat s takto nemocnými dětmi. V souvislosti s tím se mi vybavily i některé naše rodiny a s hlubokým respektem jsem přemýšlel o jejich statečnosti a víře. Možná prožívají pokoj způsobem, který pro ostatní není jednoduše pochopitelný. Něco malého, pro ostatní asi nevýznamného jsem zakusil o jednom víkendu, kdy jsem střídal manželku jako doprovod našeho syna na jednom odborném pracovišti. Ležel jako malé klučičko ve své postýlce. Trčely z něho různé hadičky a kabely. K večeru přišlo k postýlce několik zdravotníků, aby provedli nějaká vyšetření, a já musel opustit pokoj. Díky tomu, že čekárna byla přesně naproti této místnosti, mohl jsem alespoň přes skleněné dveře pozorovat tento koordinovaný ruch bílých pláštíků kolem postýlky mého syna. A jak jsem tak seděl ztrápený a bezmocný, přál jsem si tam ležet místo něj, aby již nemusel trpět. V tom se mi vybavila situace z Golgoty: Co musel prožívat Bůh, lze-li to takto vyjádřit, při pohledu na svého Syna Ježíše na kříži? Navíc celé se to odehrálo z důvodu i mých vin. A když jsem o tom přemýšlel, zjistil jsem, že najednou došlo k uklidnění mých myšlenek, mých citů. Přestože jsem nadále pozoroval pohyb kolem postýlky syna, uvnitř jsem cítil do jisté míry pokoj, který neumím vysvětlit.

Procházíme postním obdobím s vrcholením o velikonočních. Přemýšlejme o Kristově utrpení a o Boží lásce k nám, i když to nejsme schopni pochopit. Hledme do budoucnosti s nadějí plynoucí z Ježíšova zmrtnýchvstání.

Jan Rucki

Křest svatý a překřtívání

Lehkovážný vztah jak k požehnání, tak k závazku křtu bývá často terčem kritiky těch, kteří zastávají křest v dospělosti, nebo po obrácení. Musíme přiznat, že oprávněně. Jenomže překřtívání není biblickým řešením. Proč?

Chápeme-li křest jako dílo lidské, pak jej snižujeme a není se o co přít. Chápeme-li jej jako Boží dílo v životě člověka, pak jej musíme brát vážně, ať byl uskutečněn v kterémkoli věku. Požehnání, které přijímáme ve křtu, je darem Boží milosti, který si nemůžeme zasloužit, ale jej pouze přijmout vírou. Víra je také Božím darem, a ne naší intelektuální schopností. O Janu Křtiteli bylo řečeno, že „už od mateřského klína bude naplněn Duchem svatým“ (Lk 1,15). Co víc bychom si mohli přát? Znevažováním křtu nemluvnat člověk upírá Pánu Bohu jeho iniciativu a přivlastňuje si ji. Věříme-li, že ve křtu jedná Bůh a lidé jsou pouhým nástrojem jeho jednání, nemáme se čím chlubit a chválu za převzácný dar milosti jsme dlužni samému Pánu Bohu.

Mezi křtem v dospělosti a křtem po obrácení nemusí být shoda. Vždy cihá nebezpečí, že pastor, nebo křtěnec vyhodnotí obrácení subjektivně, bez biblických kritérií. Při přípravě rodičů ke křtu dítěte i při přípravě dospělého ke křtu je nutno spoléhat na působení Ducha svatého, který v dalším životě povede pokřtěného, aby dorůstal „zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti“ (Ef 4,13). Toto zralé lidství se projevuje připraveností k dílu služby, budováním Kristova těla, jednotou víry, poznáním Syna Božího, odolností vůči

závanu kdejakého učení a pravdivosti v lásce (Ef 4,13-15).

Když mě rodiče a křestní rodiče s vírou nesli ke křtu, a pak s bázní Boží se modlili, abych dorůstal v Krista (Ef 4,15), opakováním křtu bych znevážil Boží působení ve křtu. Kdo nepřijme vírou první křest, byť se překřtí v Jordáně, či ve vaně, nic mu to nepomůže a stále bude líknavý k nezištné službě. Místo aby budoval Kristovo tělo, bude rozněcovat vášně. Nepochopí Krista a neustále bude usilovat zasloužit si spasení, aniž by je přijal vděčnou a radostnou vírou. Bude se viklat pod náporom různých nauk a jeho láska bude soustředná, egoistická. O takovou zbožnost není co stát!

Jaké řešení je biblicky přijatelné?

Je třeba pamatovat na ustanovení křtu Pánem Ježíšem a stále si jej připomínat. Když řekl: „...křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého“, jedním dechem dodal: „a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal“ (Mt 28,19-20). Toto máme dělat my. Nejen křtít, ale křtít a vést k následování Krista! Je-li kdo pokřtěn, nepotřebuje druhý křest. Stačí, aby se vírou vrhl do rukou Ježíše Krista, které byly na kříži probodeny za naše hříchy. Apoštol Pavel píše: „Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni v smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života“ (Ř 6,3-4). Křest je obrazem smrti a vzkříšení. Ve smrti a vzkříšení jsme zcela závislí na tom, který má moc nad obojím. Obojí přijímáme vírou. Vírou z Boží milosti umíráme hříchu a vírou z Boží milosti nastupujeme na cestu no-

vého života. Došlo-li z naší strany k přerušení, Boží dílo a jeho zaslíbení jsou stále platná, proto není třeba nový křest, ale pokání a nový život.

Je pravda, že mnoho křtů nemluvnat je rituálem bez následného života s Bohem. Stejně tak mnoho křtů v dospělosti vyvane do prázdna. Nesudme ani jedny, ani druhé, ale dodržujme smlouvu s naším Pánem. V následování Krista se neohlížeje na druhé, nespolehejme ani na vlastní pocity, ale oddaně spočíme na neochvějném Božím zaslíbení. Co nám náš Pán slíbil? On, kterému je dána veškerá moc na nebi i na zemi, nás ujišťuje: „*Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku*“ (Mt 28,20). Raduj se ze křtu a následuj Krista!

Stanislav Piętak

Pastor Brandt hovoří o svých zkušenostech

Můžete se představit našim čtenářům? Můžete nám říct něco o své rodině a o své službě?

Poté, co jsem ukončil svá studia na Teologickém semináři Svobodných Luterských sborů, jsem byl v roce 1972 ordinován. Předtím jsem sloužil jako neordinovaný pastor asi 3 roky. Jsem otcem 4 vdaných dcer. Po 36 letech

manželství odešla má první žena Jeannie do Boží slávy a to po 5 měsících zápasu s rakovinou. Ve svém milosrdenství se Bůh sklonil k mému opuštěnému srdci a po čase přivedl do mého života mojí druhou manželku Coleen. Její manžel zemřel na infarkt po 32 letech manželství. Coleen má jednoho syna a jednu vdanou dceru. Společně máme celkem 11 vzácných vnoučat. Když jsem ukončil svou službu prvního pastora ve sboru Abiding Savior v Sioux Falls, Bůh nás vedl k založení služby nazvané Pastýř pastýřům. Je to služba poskytování péče a podpory pastorům, vedoucím sborů a jejich sborům. V rámci této služby cestujeme po celých Spojených státech a navštívili jsme také 6 dalších zemí.

Založil jste sbor a sledoval jeho růst. Víme, že je to Bůh, kdo dává vzrůst, ale můžete nám prozradit, jaké jsou klíčové principy pro „sazení a zalévání“ sboru?

Měl jsem to privilegium být součástí 6 nových sborů. To nejdůležitější je, aby základem bylo Boží Slovo. Dále je potřeba mít vedoucí skupinu, která je zaměřena na modlitbu a je rozhodnutá využít svůj čas, své schopnosti a své prostředky k tomu, aby vyvýšila Krista a milovala lidi. Během růstu sboru je důležité připravovat další lidi ke službě a tvořit různá společenství ve sboru, kde se lidé setkávají v menších skupinách.

Mnoho našich čtenářů stojí ve službě celá léta. Nicméně neustále potřebujeme investovat do toho, aby náš vztah s Kristem zůstával stále vřelý a svěží. Máte pro nás nějakou radu, jak toho dosáhnout?

Jan odhalil v druhé kapitole knihy Zjevení, že sbor v Efezu byl velmi zaměstnán službou, dělali spoustu dobrých věcí, ale ztratili svoji první lásku, lásku

ke Kristu. Tento příklad mi jasně ukazuje potřebu přibližovat se Kristu v každém okamžiku den za dnem. Je životně důležité pěstovat svůj vztah skrze každodenní čtení Božího Slova a skrze modlitbu. Je potřebné dávat si pozor, aby se to nestalo pouhou rutinou. Zjistil jsem, že velice nápomocné je vést si deník a používat různé metody studia Božího Slova.

Jsou podle vás vztahy v církvi důležité? Máte nějaké praktické rady pro zachování zdravých vztahů v církvi?

Církev je Boží rodina. Proto vztahy v ní jsou velice důležité. Nicméně, kdekoli se objeví dva a více lidí, objevují se také vztahové problémy. Rozvoj společenství ve skupinkách a dobrá komunikace dává prostor k tomu, aby se hovořilo o napětí ve vztazích a hledalo se řešení. Když se o věcech zodpovědně hovoří, snižuje to možnost rozdělení.

Jak mohou lidé v církvi podírat jeden druhého. Co nám v této oblasti dnes v církvi schází?

Věřím, že k tomu, abychom mohli podírat jeden druhého, je zapotřebí dvou věcí. Ta první je, aby každý z nás upřímně praktikoval Filipským 2 – v pokoře pokládal jeden druhého za přednějšího, než sebe. To druhé je, že každý z nás musí v pokoře sdílet své potřeby a být ochoten přijmout pomoc. Pokora je branou k oběma stranám této rovnice. Dnešní kultura nezávislosti a posedlosti sebou samým je nepřitelem pokory.

Jste zapojen do služby, která se zaměřuje na podporu pastorů. Můžete zmínit některé z problémů, se kterými zápasí pastoři a sbory v USA?

Sladění potřeb rodiny, sboru a společnosti se stává stále těžším. Ve víru dnešní divoké kultury je těžké udržet si rovnováhu. Zdá se, že dnešní sborovníci

jsou stále méně oddáni službě ve svém sboru, ale neustále rostou jejich očekávání a požadavky na službu pastora a sboru. Stále více se rozšiřuje mentalita konzumu na úkor ducha služby.

Jak mohou lidé v církvi podpořit svého pastora a ostatní církevní pracovníky?

Modlitební partneři, kteří vášnivě milují Ježíše a touží sloužit ostatním, poskytují tu nejlepší podporu. Takoví lidé nejenže pozdvihují pastora duchovně, ale stávají se důvěryhodnými přáteli, kteří mu láskyplně pomáhají rozeznat slabá místa jeho služby.

Který z biblických veršů je váš nejoblíbenější a proč?

“Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě. Nepřikázal jsem ti snad: „Bud' rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš?“ (Joz 1, 8-9). Po mém obrácení jsem si uvědomil Kristovu touhu pečovat o mne skrze Boží Slovo a skrze svého Ducha. Jasně povolání k upřímnému zaměření se na Boží slovo a na jeho uplatňování mi umožnilo denně vidět zázraky Jeho milosti, Jeho milosrdenství a požehnání. Je úžasným povzbuzením a jistotou žít s vědomím, že On je se mnou.

Co byste přál křesťanům v České republice?

Přál bych vám tu požehnanou jistotu, že v Kristově lásce slavně vítězíme (Ř 8,37). Je to radost sloužit Mu a čekat na to, jak se zjeví v této požehnané jistotě!

Ptal se Michal Klus

Open! Aneb nový evangelizační klub v Třinci

Máme velikou radost, že Vás můžeme informovat o novém evangelizačním klubu Open!, který mohl z Boží milosti vzniknout na základě spolupráce Třineckého sboru SCEAV a Evangelizačního centra M.I.S.E. O tomto klubu si můžete přečíst z následujícího svědectví:

Občas k nám Bůh promlouvá velmi zřetelně. Touží, abychom něco dělali, abychom mu sloužili v určité oblasti, abychom se vzdali něčeho a tím dali prostor mnohem lepšímu věcm. A my ve vši své pohodlnosti vždy nalézáme jednu výmluvu za druhou. Tohle bych měl dělat? Vždyť já už přece Bohu sloužím. Co když nejsem dost dobrý? Je to opravdu Boží hlas? Ale já nemám žádný volný čas. Copak se mohu vzdát toho a toho?

Vždy se najde něco, co nám stojí v cestě, co nás drží od úžasných věcí, které nám Pán klade na srdce. Když mi Bůh poprvé dal myšlenku o založení klubu v našem městě, vytvořily se v mě hlavě dva pomyslné seznamy. Seznam, proč bych do toho měla jít, byl dostatečně dlouhý, našlo se mnoho kladů. Ale pak tady byl samozřejmě druhý seznam, seznam výmluv, strachů, zkrátka všeho, co mě odrazovalo od pouštění se do něčeho takového. Nepřipadala jsem si dost dobrá, ale byly to zbytečné pochyby, vždyť Bůh přece dost dobrý je! Ne nadarmo každého z nás obdařil nějakými dary, talenty, předpoklady. Stojíme tedy plně vybaveni a připraveni do služby, ale stejně přicházejí pochyby, kterými nás ten zlý chce odvést od všeho dobrého. Dnes děkuji Ježíši, že

odstranil ty prvotní starosti, protože pokud bych se do této služby nepustila, asi bych hodně dlouho litovala.

Nalézt tak jedno slovo na popis našeho prvního klubu. Fajn? Skvělý? Úžasný? Řekla bych: Opravdu pozhnaný. Bůh mě postavil do úžasného týmu mladých křesťanů, dal nám dostatek financí na realizaci, perfektní místnost i opravdovou podporu našeho sboru. A tak jsme měli připraven program na první setkání, taky dostatek pizzy, na kterou jsme chtěli pozvat co nejvíce našich přátel ze světa a těšili jsme se, i když zároveň trochu obávali. Co když nikdo nepřijde? Ale svěřili jsme to v modlitbě Bohu a nadšeně čekali před Lidlem, kdo se nakonec ukáže. Musím říct, že jsem ani nedoufala, že přijde hned na první klub tolik lidí. A i přesto jsme se všichni cítili opravdu dobře, atmosféra byla tak rodinná, prostě skvělá. Vůbec celý večer skončil skvěle a všichni mí přátelé, kteří se klubu zúčastnili, byli nadšení a říkali, že zase rádi někdy přijdou. Když jsem se vracela domů, dostalo mě to. Opravdu nám Bůh tak moc poželal? Není to jen sen? Vzpomněla jsem si na to, kolik lidí mi říkalo, že se za nás modlí, a že jich možná bylo ještě více, o kterých jsem neměla ani tušení. Kolik lidí mě povzbudilo, abych se do té služby pustila. Vzbudilo to ve mě opravdovou vděčnost za můj sbor, mé bratry a sestry, na které se mohu spolehnout. Děkuji Bohu za ně i za to, že mi dal tuhle skvělou příležitost.

Ačkoliv jsme zatím moc klubů neměli, věříme, že nám Pán bude žehnat dál a těšíme se na každé další setkání. Vůbec taková služba na klubu je úžasná věc, proto vás chci moc povzbudit: pusťte se do toho. A myslím tím vás, jako celé sbory. I když to tak ne-

musí na první pohled vypadat, klub není jen záležitostí mladých. Myslím, že my bychom nikdy s klubem nemohli začít bez podpory, modliteb, povzbuzování a také financí našich starších. Takže pokud máte touhu evangelizovat a sdílet se o Bohu s mladými ve vašem okolí, nebojte se toho, nehledejte výmluvy, jako jsem je hledala já. Pán zná vaše silné i slabé stránky, obdaroval vás ke své slávě a touží si vás použít.

Lucie M.

Aktuality ze světa

Německo. Ve věku 82 let zemřel 9. 1. 2012 Ernst Vatter, přední postava moderní misie v Německu. V letech 1952-1966 misijně působil v Japonsku, později byl ředitelem Liebenzellské misie. Tato misie s více než stoletou tradicí je navázána na evangelickou církev, v současnosti má asi 240 misionářů ve 25 zemích.

Izrael. Na východním svahu chrámové hory byl nalezen hliněný otisk pečetidla (bula) s nápisem „[g]b'n/lmlk“, což znamená „Gibeon, pro krále“. Jedná se zřejmě o doklad daňového odvodu města do královské pokladny. V současnosti je známo asi 50 takovýchto „fiskálních bul“.

Německo. 29. ledna 2012 se v Hannoveru uskutečnila premiéra popového oratoria „Desatero přikázání“ od D. Falka a M. Kunzeho. Dvouhodinové představení, při němž zpívá 1500 členný sbor, posluchače nadchlo.

Polsko. Na Popeleční středu uzavřely evangelická a reformovaná církev dohodu o užší spolupráci. Dohoda například umožňuje členům jedné církve

účastnit se sborového života druhé církve, včetně výkonu aktivního volebního práva.

Velká Británie. Agentura Ipsis Mori provedla výzkum religiozity Britů. Ke křesťanství se jich přihlásilo jen 54% (před deseti lety jich bylo 74%); téměř polovina z těch, kdo se ke křesťanství hlásí, nebyla v posledních 12 měsících ani jednou v kostele, a 60% z nich si za stejnou dobu ani jednou neotevřelo Bibli.

Norsko. Parlament chystá změnu ústavy, na základě níž by král přestal být hlavou tamní luterské církve.

Finsko. Arcibiskup Mäkinen vyzval členy Lutherovy nadace, aby vystoupili z luterské církve a založili si vlastní. Lutherova nadace reprezentuje v církvi konzervativní křídlo, odmítající homosexuální svazky či ordinaci žen. Má 26 sborů.

Velká Británie. Evangelicko-luterská církev v Anglii spustila od března vysílání vlastního rádia. Je možno ho poslouchat i prostřednictvím internetu na www.lutheranradio.co.uk.

Polsko. Koncem dubna se poprvé uskutečnil mezinárodní sportovní mistrovství evangelické mládeže. Místem konání je Poznaň.

Velká Británie. Na letních olympijských hrách v Londýně se očekává přes 4 miliony turistů. Sloužit jim chce na tisíc evangelizačních a pastoračních dobrovolníků. Službu budou konat pod heslem „More Than Gold“ („Víc než zlato“).

Německo. V Tübingen bylo otevřeno první německé „Centrum islámské teologie“. Nedávno tam zahájilo studium „islámské teologie“ na osmiměstrovém bakalářském programu 23 žen a 13 mužů. Mají se z nich stát imáni, nebo učitelé náboženství. Kromě Tü-

bingen letos zahájí činnost další tři „islámská centra“, z nichž každé bude dislokováno ve dvou městech: Osnabrück/Münster, Erlangen/Nürnberg a Frankfurt/Gießen.

Svět. Podle odhadů „Open Doors“ je ve světě pronásledováno kolem 100 milionů lidí pro jejich víru. Zvláště jsou utlačováni křesťané v Severní Koreji, Afganistánu a Saudské Arábii. Tyto země zaujímají první místa v „Světovém indexu pronásledovaných 2012“. Při sestavování žebříčku 50 zemí se organizace opírá o rozhovory, zprávy dočtených a hodnocení odborníků.

*Daniel Spratek
s přispěním pastora S. Pięta*

Knižní novinky

Americké nakladatelství IVP zahájilo vydávání série biblických komentářů *Reformation Commentary on Scripture*. Komentáře mají přiblížit současnému čtenáři myšlení velikánů reformace. Jako první v sérii vyšel v listopadu 2011 komentář k epištolám Galatským a Efezským.

K dějinám české reformace vyšly v krátkém sledu za sebou dvě knihy. Kazatelství před Husem a v době Husově sleduje ve své monografii *Reformní kazatelství a Jakoubek ze Strážnice* Pavel Soukup z Centra mediivistických studií. Nakladatelství Kalich vydalo *Kroniku českou utrakvistického kněze Bohuslava Bílejovského z roku 1532*, která obsahuje originální náhled na smysl českých dějin, spočívající v uchování Římem nezkreslené tradice přijímání podobojí.

Aktuality z KS

Adventní setkání. Na adventním setkání bratří dne 5.12. 2011 sdíleli vedoucí jednotlivých místních společenství to, čeho by chtěli dosáhnout. Do popředí v rámci jednotlivých zpráv se dostával modlitební boj a shromáždění vyslovilo touhu obnovit či doplnit řetězce modliteb tam, kde jsou nebo v minulosti byly. Mimoto zazněly důrazy na posvěcený život s Kristem a službu orientovanou jak dovnitř Společenství tak i vně.

DVD. KS vydalo na DVD dokumentární film 300 let Ježíšova kostela. Na DVD jsou čtyři jazykové stopy – česká, polská, německá a anglická.

Biblické hodiny. Na biblických hodinách první polovině roku 2012 se probírají kniha Izajáš a Apoštolské vyznání víry. Témata navazují na témata BŠP 2011/2012.

Host z USA. Na Radě KS (Dvacítce) dne 24. 2. 2012 přednášel bratr Michael Brandt z AFLC.

Centrální velikonoční setkání se uskuteční 8. 4. 2012 v Českém Těšíně Na Nivách. Tématem setkání je „Řeč o kříži“ (1 K 1,18).

Celomisijní konference delegátů se uskuteční dne 21. dubna 2012 od 8.00 hod. ve Smilovicích. Konference není volební, je očekáván host ze Slovenska.

XcamP se uskuteční ve dnech 21. – 28. července 2012. Přednášet bude Daniel Fajfr z CB, evangelizace povede James Johnson z USA. Tématem letošního ročníku je „Evoluce víry“ a budeme se společně zamýšlet nad vývojem víry u apoštola Petra.

Opowieść o **Tonym Rossim** (3. część)

Kochane dzieci,

Tony nie chciał zachowywać się jak urwis. Zaczął z babcią chodzić do kościoła i modlić się wyuczone modlitwy.

Kiedy Tony miał 14 lat, jego mama urodziła Teresę, ósme dziecko. Mała siostrzyczka była bardzo podobna do niej. Rok później mamusia zachorowała na raka. W dniu kiedy zmarła, Tony myślał, że już nigdy się nie uśmiechnie. Dom wydawał się pusty, chociaż było w nim ośmioro dzieci i tata. Tony był przygnębiony. Tęsknił za swoją mamą. Gdybym tylko wiedział więcej o Panu Bogu i czym jest śmierć?

Tony zamknął się w sobie. Kiedy jednak do domu Rossich przyjechał wujek z Ameryki, Tony przesiadywał z nim godzinami i zadawał dużo pytań. – Jaka jest różnica między Włochami i Ameryką? - zapytał na przykład Tony. - Tutaj robotnicy zarabiają tylko 10 centów dziennie, a w Ameryce prawie każdy zarabia 1 dolara – odpowiedział wujek. Od tej chwili Tony marzył o wyjeździe do Ameryki.

Aby spełnić swoje marzenie, Tony zaczął pracować. Jeździł tramwajem, była to wymarzona praca. Wyjazd do Ameryki przerwała 1. wojna światowa, ponieważ służył we włoskiej piechocie.

Pewnego poranka, kiedy Tony przygotowywał się do przejścia służby, stanął na zadzwiewiały gwóźdź. Nie chciał myśleć o tym, ale odczuwał w stopie rwący ból. Kiedy zdjął but i skarpetkę, jego stopa była opuchnięta i czerwone pręgi biegły od zranionego miejsca w górę. Lekarz wojskowy stwierdził zakażenie krwi i natychmiast umieścił Tony'ego w szpitalu, gdzie lekarze i pielęgniarki walczyli o jego życie. Miał bardzo wysoką gorączkę, ale w końcu antybiotyki powstrzymały infekcję. W szpitalu zaczął czytać książki o astronomii, bardzo go to ciekawiło.

Kiedy zakończył służbę w wojsku, niełatwo mu było wrócić do domu. Zmarł już wujek i jego kochana babcia. Tato miał teraz nową żonę, a trzech jego bracia opuścili dom.

- Ameryka, pojedę do Ameryki – postanowił Tony. Jednak w każdym biurze słyżał to samo:

- Miejsca na naszych statkach są zarezerwowane od miesięcy – brzmiała odpowiedź.

- Znajdę sposób, żeby dostać się do AMERYKI!

(ciąg dalszy w następnym numerze)

Urszula Szymeczek

Časopis „Idea” je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství – Společnosti Křesťanské při SCEAV.

Redakce časopisu: Vedoucí redaktor: Štěpán Ruckí.

Redakční rada: Milan Pecka, Jan Ruckí, Urszula Szymeczek,
Daniel Spratek, Michal Klus, Zbyšek Kaleta, Lukáš Borski.

Kontaktní adresa: Idea c/o MUDr. Štěpán Ruckí, CSc.,

Oldřichovice 544, 739 61 Třinec 1, tel.: 558 348 011,

email: stepan.rucki@seznam.cz

viz také webová stránka: <http://www.ks-sch.cz/idea>